

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři, vážení čtenáři

osudná osmička, její podivuhodná role v dějinách a nám (většinou) osudný rok 1968. Letošní celý rok je jak u nás, tak v České republice ve znamení osmičky, proto se k ní znovu vracím. Dnes bych Vám chtěla připomenout několik dalších významných a zajímavých dat jen z roku 1968.

Začnu únorem 1968: Na zimních Olympijských hrách v Grenoblu získal lyžařský skokan Jan Raška své první olympijské zlato.

8. březen: Poláci chtěli uvolnit politickou atmosféru v zemi. Nejvýrazněji se to projevilo na Varšavské univerzitě, jejíž posluchači požadovali demokratisaci společnosti. Napětí vyvrcholilo 8. března a skončilo brutálním zásahem policie proti studentům.

27. březen: Zemřel Jurij Gagarin. Jako první překonal zemskou tíži 12. dubna 1961. Byl ve vesmíru šest hodin a sedm minut. Onoho 27. března 1968 se Gagarin vydal s instruktorem na cvičný let s letounem MiG-15 UTI a na cestě zpátky z neznámých příčin havaroval.

4. duben: Zastřelen byl Martin Luther King na balkoně motelu v Memphisu ve státě Tennessee. Jeho vrah, James Earl Ray, byl odsouzen na 99 let do vězení.

Květen: Francie se na jaře 1968 zmítala v chaosu. Začalo to studentskými bouřemi kvůli uzavření jedné fakulty. Srážky studentů s policií byly místy velmi brutální. President de Gaulle 24. května oznámil, že vláda je připravena k sociálním reformám i úpravě univerzitního studia, následně došlo mezi vládou a odbory k dohodě. 30. května president rozpustil parlament a vypsál nové volby.

5. červen: Zemřel Robert Kennedy. Amerika mu dala přezdívku Bobby, málem se stal jejích presidentem. Na cestě do Bílého domu ho však zastavil vrah – když šel Kennedy po svém projevu v losangeleském hotelu Ambassador pozdravit fanoušky do kuchyně, ozvaly se z davu výstřely. Zranily několik lidí včetně Kennedyho. Zemřel druhý den ráno ve svých 42 letech.

Říjen: V Mexiku na Olympijských hrách získala Věra Čáslavská čtyři zlaté medaile a dvě stříbrné. Další zlatou vybojovala výškařka Miloslava Rezková, střelec Jan Kůrka a skokanka do vody Milena Duchková.

5. listopad: Presidentem Spojených států amerických byl zvolen republikán Richard Nixon, jediný americký president, který na svůj úřad rezignoval. Nixon sice ukončil válku ve Vietnamu, ale jeho jméno je spojeno především s aférou Watergate – vloupáním do sídla demokratické strany.

1. prosinec: Odešel jeden z nejoblíbenějších českých filmových a divadelních herců, milovník dobrého jídla a vážné hudby, Hugo Haas.

20. prosinec: Zemřel John Steinbeck. Hovoří se o něm jako o jednom z největších spisovatelů 20. století. V roce 1962 dostal za své dílo Nobelovu cenu za literaturu.

A ještě jednu zajímavost: Ještě nějaký čas před srpnovou invazí složil skladatel Jiří Brabec hudbu pro jeden díl seriálu Píseň pro Rudolfa III. – díl se jmenoval Hrabě Monte Christo. Spolu s textařem Petrem Radou napsali přímo pro Martu Kubišovou Modlitbu postavenou na citaci J. A. Komenského „Vláda věcí tvých zpět se k tobě navrátí, lide, navrátí!“ Tento citát byl ihned pochopen jako protest proti okupaci Československa. Marta Kubišová ještě stačila píseň nahrát – pouze za doprovodu elektrických varhan – na své album Songy a balady, které vyšlo v roce 1969. O dva roky později již měla Marta Kubišová zakázáno veřejně vystupovat.

K dalšímu veřejnému provedení Modlitby se zpěvačka dostala až v listopadu 1989 na Václavském náměstí, 21 let po její premiéře.

Pro většinu z nás byl ale osudný 21. srpen. Sestry a bratři, znovu Vám všem připomínám náš vzpomínkový den: **4 října ve sportovním středisku Tägerhard ve Wetingen**. Pozvánky a program budou včas rozeslány.

Sestry a bratři, přeji Vám všem pěkné prožití nastávajícího léta, hezkou dovolenou a těším se na naše velké setkání.

Eva Svobodová, vzdělavatelka župy Švýcarské

Kalendář akcí župy Švýcarské a jednot

<i>kdy</i>	<i>kdo</i>	<i>co</i>	<i>příhláška/info</i>
01.-10.08.08	Župa	Letní tábor Bürserberg	ses. B. Jordan
09.11.08		Cvičební neděle Windisch	ses. B. Jordan
26.07.– 02.08.	Sokol Baden	Turistika Vallis	M.+ V. Günter
09.08.08		Túra Intschi	M. Günter
24.08.08		Vzpomínka na 21. srpen 1968	M. Günter
31.08.08		Túra Marbach	M. Günter
18.09.–24.09.		Kulturní výlet	V.+ M. Günter
08.10.08		Kuželky	V. Günter
06.12.08		Mikuláš	J. Schifferle
11.11.08	Sokol Basilej	Oslava Dne příměří v Cernay	
17.08.08	Sokol Lucern	Sjíždění řeky Reuss	info ses. Bachmann
06.-07.09.08		Volejbalový turnaj	info br. Jordan
06.09.08	Sokol St. Gallen	Pochod dr. M. Tyrše s grilováním	Ses. Kalivodová 071-244 69 80
19.10.08	ČOS	Sokol republiky, symposium v Praze	

Adresa župy Švýcarské: Hr. Petr Chour, Äussere Mattenstr. 27, 5036 Oberentfelden

Župa

Budoucnost Sokola je sokolské mládí

Přijďte se podívat do Bürserbergu na letní tábor župy Švýcarské. Ten se koná od prvního do desátého srpna už po mnohokrát v chatě Alpila.

Bürserberg je vzdálen jen 17 km od švýcarské hranice a leží v malebném údolí Brandnertal asi 1100 m nad mořem. Místo je ideální pro mnostrannou sportovní činnost. Vandrování, vycházky, závody, hry na louce i koupání v bazénu, to všechno přímo v okolí chaty. V Bürserbergu je skutečně krásně a každý, kdo tam byl, se rád vrací. Dávni táborníci teď jezdí se svými dětmi.

Letní tábory se v Bürserbergu konají s různými přestávkami už od roku 1980 a jsou tradičně mezinárodní. Například na posletovém táboře v roce 1986 jsme měli na závěrečném cvičení vlajky sedmi států.

Na letošní tábor přijede 46 účastníků z ČOS, ze župy Rakouské, Sokola Mnichov, Paříž a ze župy Švýcarské. To by nám ovšem Alpila nestačila. Vedoucí a někteří dospělí si postaví stany, nejstarší účastníci mají objednané dva pokoje v hotelu Burtschahof, ke kterému Alpila patří.

S Českou obcí sokolskou se už několik let vyvíjí úspěšná spolupráce, bez které bychom nebyli schopni tábor zorganizovat. Nejdříve přijeli na tábor vedoucí družstev, kteří mají každý rok připravenou zajímavou táborovou hru. Letos už po čtvrté přijedou také dvě vítězná družstva soutěže všestrannosti mladších žáků ČOS. Tábor v Rakousku je pro ně odměna za vítězství v soutěži. A výčet by byl neúplný bez českých kuchařů. Jsou to žáci nebo absolventi střední školy pro kuchaře a číšníky ve Slavkově a vaří výborně.

Sestavování družstev je také zajímavá akce. Úřední řeč je čeština, ale neovládají ji všichni. Takže v každém družstvu musí být někdo, kdo mluví česky i německy. Jen s francouzštinou jsou větší potíže. Malí Pařížané jsou odkázáni na svého vedoucího, který se domluví ve všech třech řečech a také na tlumočení maminky, nebo babičky.

Ještě vám představím celý táborový sbor, který práci na táboře věnuje svou dovolenou nebo část prázdnin. Marcel Chour, Martin Chlumský, Pavel Voráč, Vladislav Voráč – vedoucí družstev, Radim Jordan – vedoucí kuchyně, Martin Ševčík, Roman Votava – kuchaři.

Na všechny účastníky letního sokolského tábora župy Švýcarské se těší

Beatrice Jordan, župní náčelnice

Letošní Oetz

Nádherné počasí, dobrá nálada, dalo by se říci, co nám ještě chybí? Sokolové a sokolky. Bylo nás letos velmi málo, volejbalová družstva se těžko dávala dohromady, ale nakonec se přesto slátalo několik družstev, bavili se opět jak diváci, tak hrající. Hluboce smekám klobouk před sokoly, kteří běželi kolem jezera a sokolkami, které běžely poněkud zkrácenou trasu. Jak jsem již podotkla, počasí krásné, v sobotu u táboráku nám hudebníci zahráli, jen v neděli večer nás uprostřed „buřtování“ vyhnal krátký, ale pořádný déšť. Takže jsme pokračovali v zábavě v restauraci „u Platnerky“. Škoda, že nefungovala dobře komunikace, pro déšť nevyjel nahoru český autobus s musikanty, zůstal dole v Oetz v restauraci a musikanti i zpěváci náležitě bavili i přítomné hosty. My nahoře jsme sice taky zpívali, ale s pořádnou hudbou by to bylo jistě veselejší.

V pondělí dopoledne, před odchodem k Tyršovu kameni, jsme naslouchali lidovým písním souboru Dykyta z Přerova nad Labem. Bratr Nováček, starosta župy Rakouské, pak předal pomyslnou štafetu bratru Jordánovi, starostovi župy Švýcarské, která se příští rok postará o pěkný (doufám a věřím) průběh našeho setkání v Oetz.

V pondělí kolem poledne se většina sokolů a sokolek rozjeli do svých domovů. Pár nás zůstalo a vydali jsme se v krásném odpoledni na delší vycházku. Vedle obce Oetz směrem po proudu řeky Ache leží malá vesnička Sautens. Když jsme tak vesničkou procházeli, vzpoměla jsem si na sochaře Matyáše Brauna. Jméno Matyáš Braun známe (skoro) všichni. Ale už ne tak všichni ví, že se narodil právě tady, ve vesničce Sautens, v roce 1684. Matyáš Braun se vyučil řezbářem v některé

z malých dílen, jakých bylo v kraji pod horami mnoho. Po pobytu v Itálii přišel Matyáš Braun jako šestadvacetiletý do Čech. Mladý muž patrně netušil, že Praha a Čechy se mu stanou osudem. Jeho první prací bylo sousoší pro Karlův most, jež objednal cisterciácký ženský klášter. Sousoší je nazváno Vidění svatě Luitgardy a byl to Braunův jasný úspěch. Dosud je řazeno mezi nejkrásnější sochy na Karlově mostě. Díky prvnímu úspěchu si v krátkém čase vybudoval Matyáš Braun kamenickou dílnu, jež po dobu svého trvání netrpěla nedostatkem zakázek. Usadil se na Novém Městě pražském v domě, stojícím v dolním rohu Karlova náměstí – stojí dodnes, i když v pozměněné podobě a stále se mu říká Braunův dům. Bezesporu nejznámějším Braunovým dílem jsou sochy, jež tesal pro hraběte Šporka v Kuksu.

Matyáš Braun byl šťastně ženat s měšťanskou dívkou z Chrudimi. Pilně pracoval celý život až do posledních chvil, ale návrhy pro pokračující nemoc – tuberkulosu – realizovali tovaryši. Umřel ve svém domě na Karlově náměstí jako čtyřiapadesátiletý v roce 1738. Odešel v něm bezesporu jeden z největších sochařů českého baroka. Ač cizinec, stal se umělcem, jenž se dokonale zžil s prostředím a duchem jak Prahy, tak českého venkova. (Vyčteno z knihy Jany Volfové.)

Eva Svobodová, Sokol Solothurn

Připomínám znovu: Vzpomínkový den 40 let exilu ve spolupráci župy Švýcarské a Svazu spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku bude 4. října ve sportovním středisku Tägerhard ve Wettingen.

Česká obec sokolská nás zve na oslavy 90 let republiky „Sokol republice“ ve dnech 17. až 19. října do Prahy.

Ze sokolských jednot

Sokol Baden

Vzpomínka na dílo Antonína Dvořáka v Birmenstorfu za účasti Sokola Baden

6. května 2008 upořádala kulturní společnost obce Birmenstorf AG vzpomínku na život a dílo Antonína Dvořáka. Pan Ueli Ganz, iniciátor kulturního dění v Birmenstorfu, našel křivolakými cestami přes Folklor 75 kontakt se sestrou Franclovou, se mnou a požádal nás o účast a pomoc při pořádání večera. Po osobních konzultacích v oboru hudby, české kuchyně a po dohodě s vedením jednoty došlo k zajímavé kulturně-gastronomické koprodukcí Sokola Baden s kulturními kruhy obce Birmenstorf.

Pan Ganz se představil početnému a velmi zaujatému obecnstvu jako dokonalý znalec Dvořákovy díla i jeho soukromého života. Svůj výklad prokládal promítanými obrazy z různých fází Dvořákovy života a působivými hudebními ukázkami z přednášených děl. I na Polednici došlo, když byla řeč o Dvořákových symfonických básních. Pan Ganz přednesl německý, znamenitě přebásněný text Erbenovy balady za doprovodu Dvořákovy hudby. Za svůj pořad sklídil zasloužený potlesk domácího obecnstva i nás, přizvaných hostů.

Potom přišel ke slovu Sokol Baden. V pozadí sálu se odsunula zástěna s českou vlajkou, publiku se objevily prostřené stoly a za nimi tři ženy v národních krojích. Sestra Franclová ve slovenském přizvala sestru Čejkovou v kroji z moravskoslovenského pomezí a sestru Truncovou v kroji kyjovském, obě ze Sokola Winterthur. Domácímu publiku přecházel zrak. Nabídka na stolech a pestrost krojů soutěžily o smysly.

Když pan Ganz po nějaké době usoudil, že chuťové buňky konzumujícího obecnstva začaly pozbývat na aktivitě, silně zahřmotil a požádal mne o pár slov. Očekával jsem, že jeho oznámení zanikne v probíhající konzumaci, ale mýlil jsem se! Všichni ztichli, ztlumili pohyb čelistí a v uctivém pozoru očekávali další vývoj. A tak jsem poděkoval za pozvání naší jednoty k účasti na pořadu, který oslavoval našeho hudebního genia a ocenil jsem hluboké znalosti pana Ganze. Nezávisle na Dvořákovy jsem využil dané situace a švýcarskému publiku připoměl jaro před 40 lety, které nám, přítomným českým a slovenským hostům, vytýčilo cestu až sem, do Birmenstorfu. Vzpomenul jsem tehdejšího Pražského jara, jak naděje a sny 21. srpna vystřídala beznaděje a rezignace, jak místo očekávaného svítání se všechno pokrylo šedí, nejenom domy, ale i duše lidí a jak ty duše z velké části zůstávají i po odstranění plotů mezi státy šedé, znetvořené dvěma diktaturami, navíc opuchlé čerstvým materiálním bohatstvím. A my, Češi a Slováci tady v sále, děkujeme Švýcarům za pomoc, kterou nám tehdy před 40 lety švýcarský stát a nescíslní jednotliví Švýcaři poskytli.

Bylo patrné, že birmenstorfské shromáždění vyslechlo mou vzpomínku s porozuměním. Celý večer vyzněl jako spontánní manifestace česko-slovensko-švýcarského soužití.

Jiří Kozelka, Sokol Baden

Walking day

Chtěla bych touto cestou ještě jednou poděkovat jednotě Baden za pěknou neděli, kterou jsme prožili díky jejímu pozvání 8.6. na „nordic walking“.

Sešli jsme se za příznivého počasí ráno v 10 hod. A sestra Táňa Vlčková si nás vzala hned do parády jak správně walkingovat /ohavné slovo já vím, my říkáme tyčkovat, což není o nic lepší /. Copak o to, teorie nám byla celkem jasná, ale praxe vypadala zcela jinak, to s námi sestra Táňa asi moc spokojená nebyla, ale mohu ji ubezpečit, alespoň za nás ze Solothurnu, že jsme si vzali její výklad k srdci a snažíme se její výuku převést do praxe.

Po sportovní části jsme si při grilování a velmi dobrém koláči od sestry Míši pěkně popovídali, ale nezaspívali. Přesto, že se říká co Čech to muzikant,

tak jsme mezi námi ani jednoho nenašli. Ale nezoufejme, slíbili jsme si, že se zase sejdeme, tak to přišťe, věřím, bude i s písničkou.

Francina Formánková, Sokol Solothurn

Je totiž neděle a mám dost času...

(jak se zpívá v jedné písni z našeho mládí). Tak se daří dnes i mně. Záda mě zase jednou vyřadila z provozu a tak mi nezbyvá, než ležet a polykat prášky a vzpomínat na minulou a předminulou neděli.

Abych začala tou předminulou, sestra Táňa Vlčková z Badenu se snažila nás zasvětit do tajů „nordic walking“.

Byla to velmi hezká neděle a určitě nám něco v hlavách zůstalo. Ale zvyk je železná košile a my „solothurnáci“ jsme se naučili „tyčkovat“ (to je naše označení pro „walking“...) a to už nám zůstane, ale snažíme se uplatnit aspoň něco z toho, co jsme se naučili. Po týdnu přsení to minulou neděli ráno vypadalo jakž takž a tak jsem se s Francínou a Karlem vydala na naši obvyklou trasu kolem řeky Aary – od domu k domu za hodinku 6 km, jak už máme změřeno. Měli jsme štěstí, začalo krápat až když jsme se vraceli. Ale 11. hodina to rozhodla a počasí vypadalo slibněji a v tom zavolala naše náčelnice. Odpoledne pršet nebude, vyrazíme s tyčkama do terénu. Takže nás

bylo pět, když jsme ve 14.15 svižným krokem vyrazili na jinou trasu. Sv. Petr nad námi držel ruku, nebe bylo šmolkově modré a sluníčko se na nás smálo od ucha k uchu. I začalo nám být horko a hledali jsme úlevu v cestě lesem, kde byl příjemný chládek a přitom jsme se pilně vzdalovali od domova. Po hodině chůze jsme se rozhodli se pomalu vracet domů. Máme dobrý orientační bod a to je naše řeka Aare, tam jsme šli proti a teď jsme se vraceli po proudu, zabloudit se nemůže. Také jsme se dostali nad náš další nový most, který se bude 8. srpna otevírat a bude spojovat Solothurn s dálnicí A5 na Biel. Shodli jsme se, že most je ošklivý, ba co dím, přímo ohavný a bylo další téma k hovoru.

Do výchozího místa jsme došli po dvou hodinách a dvaceti minutách, i když musím říci, že ty poslední minuty jsme už svižně nešli, ale spíš se ploužili, byli jsme úplně vyprahlí horkem. U Svobodů jsme doplnili jednak ztracenou tekutinu tak i kalorie, seděli na zápraží, vedli řeči a bylo nám dobře. V 8 hodin večer jsme se rozešli a pochvalovali si krásně užitý odpoledne. Přitom jsme dostali nápad: Solothurn je město velmi pěkné a navíc zde máme možnosti „tyčkování“ a ti lepší mohou uplatnit nabrané zkušenosti z neděle s Táňou. Stačí napsat pár e-mailů a pozvat vás všechny ostatní k nám do Solothurnu. Co myslíte, povede se to?

Jana Vodičková, Sokol Solothurn

Sokol Basilej

Volejbalový turnaj smíšených družstev v Basileji 24. 5. 2008

Letošní tradiční volejbalový turnaj naší jednoty byl provázen napětím již během příprav. Očekávaný zájem švýcarských družstev o turnaj po zavedení turnaje B v loňském roce (pro jednoty, kde se hraje volejbal rekreačně) se nesplnil. Vzhledem k tomu, že ani družstva jednot, která se pravidelně turnaje A účastnila, se tentokrát z důvodů nám známých, ale i neznámých, nepřihlásila, hrozilo odvolání turnaje kvůli nedostatku přihlášek. Po uzávěrce termínu k přihlášení byla totiž přihlášena pro turnaj 'A' dvě družstva ze Zábřehu na Moravě, Sokol Mnichov a ze švýcarských družstev kromě našeho jen Oberengstringen. Pro turnaj 'B' pouze jedno družstvo z Řičan-Radošovic a neúplné družstvo naší jednoty.

Doufali jsme v přihlášky na poslední chvíli (což bylo také praktikováno při minulých turnajích), ale marně. Nechtěli jsme ale předčasně 'házet flintu do žita'. Proto jsme začali s malou nadějí 'žhavit telefonní dráty' a přemlouvat družstva k účasti telefonicky.

Ukázalo se, že termín 24. května byl asi málo vhodný (v mnoha kantonech byl ve čtvrtek 22. 5. svátek, leckde i v pátek volno), pro některé členy započal čas dovolených, konaly se různé oslavy, svatby, maturitní srazy. Dále se právě touto dobou vyskytlo hodně úrazů, nemocí atd.

Nakonec jsem měla příslib účasti tří sester z Lucernu. Doufali jsme, že se třeba najdou ještě v jiných jednotách členové, kteří je doplní... Počet čtyř družstev pro turnaj A a tři družstev pro turnaj B jsme považovali jako minimální počet k uskutečnění turnaje. Takže malá naděje na obzoru. Místo toho přišla nečekaná rána, nebo vlastně dvě. Dva dny před turnajem se odhlásilo družstvo Oberengstringen a na náš telefonický dotaz na příjezd Sokola Mnichov (den před turnajem) oznámení, že z důvodu nedostatku

hráčů nemají v úmyslu přijet vůbec. To už bylo na pováženou. Turnaj se už nedal ani odvolat, 3 družstva z ČR (1 z Říčana a 2 ze Zábřehu na Moravě) byla již na cestě. Hrozilo fiasko. Naštěstí se hráči z Oberengstringen rozhodli přeci jen přijet.

Turnaje se tedy zúčastnilo 7 družstev, 4 v turnaji 'A' (třída silných biců), 3 v turnaji 'B' (třída středně silných biců). Všechna družstva v turnaji 'B' hrála jen ve čtyřech, 3 lucernské sestry zdatně doplnila sestra Jordánová, která se původně chtěla jen dívat.

Nakonec se turnaj docela vydařil, jak po sportovní tak i po společenské stránce. Nálada během celého turnaje byla dobrá, a po turnaji při zpívání s kytarou se také udržel 'správný tón'.

S hráči ze Zábřehu na Moravě se vytvořil velmi srdečný a přátelský vztah. To už začalo v pátek při prohlídce Basileje, kde jsem s nimi zažila hodně legrace (možná i podporou několika placatic s dobrou slivovicí, které párkrát kolovaly) a skončilo při 'prodloužené' v protiletectvém krytu. Dočkali se jen jednoho zklamání - všichni chtěli nahlédnout do fotbalového stadionu St. Jakob, což nám přes několik pokusů a prosb pochopitelně nebylo dovoleno, kvůli bezpečnostním opatřením pro nastávající mistrovství Evropy.

O to větší ale měli radost z vyhraných cen - švýcarských červených triček s bílým křížem. Okamžitě se do nich hned v tělocvičně hromadně převlékali pro vzpomínkovou fotografii. Také členové Sokola Říčany-Radošovice se po jejich nočním příjezdu, absolvovaném turnaji a nedělní prohlídce Basileje v neděli

odpoledne spokojeně vraceli domů. Domníváme se, že také členové Sokola Luzern a družstvo Oberengstringen odjíždějí z Basileje s uspokojením. Členové naší jednoty, jak hráči, tak organizátoři měli jediný cíl, totiž spokojenost hostujících družstev. A to se nám myslím podařilo.

Turnaj je tedy za námi. Chtěli bychom touto cestou všem hráčům za jejich účast poděkovat.

Ale i přes dobrý konec víří hlavami otázka, jestli to nebyl turnaj poslední, jestli takové dobrodružství budeme chtít zažít ještě jednou. Smysl turnaje, totiž udržovat styk a sdružovat členy především sokolských jednot švýcarské župy

nemohl být za těchto okolností uskutečněn. Domníváme se, že i přes potěšující zájem o turnaj družstev z ČR nemůžeme za momentálního stavu švýcarských jednot ani těmto družstvům zaručit uspokojení jak po sportovní, tak po společenské stránce.

Výsledky:

Turnaj A

1. Sokol Zábřeh na Moravě 1
2. Sokol Zábřeh na Moravě 2
3. Družstvo Oberengstringen
4. Sokol Basilej A

Turnaj B

1. Sokol Říčany – Radošovice
2. Sokol Basilej B
3. Sokol Lucern

Dana Štěpánková, Zdeněk Inneman, Sokol Basilej

Blahopřání

Koncem dubna oslavil své 70. narozeniny **bratr Jiří Jordán**, starosta župy Švýcarské.

Bratře starosto, přejeme Ti všechno nejlepší, hlavně zdraví a ať Ti vše dobře klapě v obou rodinách, jak v té vlastní, tak i sokolské.

Eva Svobodová, vzdělavatelka

Žalov

Sestra Alena Benešová, Sokol Mnichov

Nejstarší členka jednoty, JUDr. Alena Benešová roz. Ticháčková, zemřela ve věku 88 let. Narodená 6.1.1920, zemřela 15.5.08. Rozloučili jsme se s ní 20.května.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří se zamysleli nad životem sestry Dr. Aleny Benešové při její poslední cestě a rozloučení v krematoriu mnichovského 'Ostfriedhofu', nebo při bohoslužbách v kostele sv. Štěpána, nebo v tichosti při příležitosti, kterou si sami zvolili.

K našim díkům připojujeme se svolením autora nekrolog bratra Ivana Šteigera, který Vám chce přiblížit životní dráhu naší zemřelé sestry Dr. Aleny Benešové:

V nebeské tělocvičně.

K 25 letům trestu těžkého žaláře pro odbojovou protikomunistickou činnost byla před šedesáti lety odsouzena sokolka JUDr. Alena Ticháčková-Benešová.

Surové výslechy brněnské STB, sadistické metody dodnes dobře známých vyšetřovatelů, rvačka s osmi estebáky u připraveného otevřeného okna, vymyšlená výpověď o spolupráci s CIA, ani soud, s vyloučením veřejnosti, sestru Alenu nezlomily. Odvolala se, ale jako právnička tušila, že ji nečeká nic lepšího.

Sama z okna tedy nevyskočila - ale okénko ve značné výši nad vězeňským dvorem obehnané vysokou zdí a dráty, trénované horolezkyni slibovalo možnost vydat v zahraničí svědectví o zvěrstvech, které páchal komunistický režim - a opravdovou svobodu.

Pomocí přátel, po večerním sčítání vězenkyň, se improvizovaný plán odvíjel jako ve filmu. Vyšroubování žárovky, vypáčení okna, signály za zdí. Alena navázala trestanecký kabát na prádelní šňůru jako zátěž, přehodila jej přes zeď, bratr odvázal kabát a navázal horolezecké lano. Byť jí síly v tu chvíli selhaly, slanila se jako blesk a po deseti dnech ukrývání a přemísťování po stodolách na jižní Moravě, ji převedli přátelé do americké zóny Rakouska. Tam se JUDr. Benešová dovídá, že svým útekem unikla provazu.

Smrt ji dostihla až po šedesáti letech, po dlouhé nemoci na svobodě v Mnichově.

Byla to ona, kdo se svým mužem Vladimírem a bratrem Pejskarem (redaktory rádia Svobodné Evropy), obnovili mnichovský Sokol, byla jednou z hlavních sil novin Svobodného Slova, nakonec jejich vydavatelka. Napsala naše první exilové sokolské stanovy, byla to ona, kdo nás přihlásil na německých úřadech, kdo vymyslel a vyjednal s obcí i farou první návštěvu mnichovských sokolů do Tyršova Oetzu.

Mnozí z nás ji poznali už jen jako obyčejnou jednatelku a cvičenku, účastnici všech zahraničních sletů, spojenkyni Marie Provazníkové. Někteří ji neznali už vůbec, v posledních letech do cvičení nechodila, ztrácela zrak.

Ale kdysi nás učila chodit po vrcholcích Alp, hledala nám ty nejhezčí túry.

Horským špičákem, který jí nikdy nechyběl, cepínem na ledovce s nímž kdysi přešla hranice, nám jednou na Silvrettě ukázala horské růže, které nikdo z nás předtím neznal ani neviděl.

Chtělo by se nám jich hrst položit na hrob, ale zbývá nám jen, jak svrchu psáno, se jednou spolu sejít v té nebeské tělocvičně.

Sokol Mnichov

Různé

Je sice teprve začátek léta, ale přesto si dejte do kalendáře: Tělocvičná jednoty „Tyrš“ Sokol Vídeň XII-XV oslavuje své 120 výročí založení ve dnech 8. a 9. listopadu. Bližší informace přijdou později.

Velmi zajímavé články najdete ve věstnicích Sokola Sydney a Sokola Melbourne (sokolovna jednoty „Národní dům“ je stálým dějištěm kulturní a společenské činnosti) pod www.sokolsydney.com a www.sokolmelbourne.com.au

Pozvánka na koncert

V neděli, 22. června, se koná koncert orchestru a sboru gymnasia z Poděbrad. Na programu jsou díla známých komponistů klasické světské a duchovní hudby a české národní písně. Místo koncertu: Haus der Religionen, Schwarztorstrasse 102, 3007 Bern. (Vstupné dobrovolné.)

Zajímavost úplně na konec

Jednou jsem prohlížela u naší dcery knihovnu a dostala se mi do ruky knížka moc hezkých básní, německy psaných, básní, věnovaných Praze. Knížku jsem přečetla jedním dechem a pátrala jsem, proč německý básník Rainer Maria Rilke psal verše o Praze. Dočetla jsem se, že se narodil 4. prosince 1875 v Praze, kde prožil spoustu let a také v Praze maturoval jako „Privatist“. Zemřel v roce 1926 a je pochován ve Švýcarsku, v obci Raron, Kanton Wallis. Vybrala jsem jednu báseň o létě (sestry a bratři, kteří nerozumí německy, ať mi prominou).

Rainer Maria Rilke

Im Sommer

*Im Sommer trägt ein kleiner Dampfer
auf Moldauwogen uns nach Zlichov
zu jenem Kirchlein, hoch und frei.
Im blauen Nebel schwindet Smichov; -
zur Rechten Flächen braun von Ampfer,
zur Linken stolz die „Loreley“.*

*Wir legen an; und sieh, ein Alter
begrüsst uns leiernd: „Hej, Slované!“
Am Friedhofsrand dann lehnen wir.
Hoch blaut des Himmels Prachtzyane,
und unser Träumen hebt, ein Falter,
auf Sonnenflügeln sich zu ihr.*

Uzávěrka příštího čísla Župních zpráv je 20. září 2008

Redakce:

**Eva Svoboda, Eichenweg 1, CH-4528 - Zuchwil
Tel.+Fax. +41-32-685 57 84, e-mail: jiri.svoboda@sunrise.ch**

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři, vážení čtenáři

osudná osmička, její podivuhodná role v dějinách a nám (většinou) osudný rok 1968. Letošní celý rok je jak u nás, tak v České republice ve znamení osmičky, proto se k ní znovu vracím. Dnes bych Vám chtěla připomenout několik dalších významných a zajímavých dat jen z roku 1968.

Začnu únorem 1968: Na zimních Olympijských hrách v Grenoblu získal lyžařský skokan Jan Raška své první olympijské zlato.

8. březen: Poláci chtěli uvolnit politickou atmosféru v zemi. Nejvýrazněji se to projevilo na Varšavské univerzitě, jejíž posluchači požadovali demokratisaci společnosti. Napětí vyvrcholilo 8. března a skončilo brutálním zásahem policie proti studentům.

27. březen: Zemřel Jurij Gagarin. Jako první překonal zemskou tíži 12. dubna 1961. Byl ve vesmíru šest hodin a sedm minut. Onoho 27. března 1968 se Gagarin vydal s instruktorem na cvičný let s letounem MiG-15 UTI a na cestě zpátky z neznámých příčin havaroval.

4. duben: Zastřelen byl Martin Luther King na balkoně motelu v Memphisu ve státě Tennessee. Jeho vrah, James Earl Ray, byl odsouzen na 99 let do vězení.

Květen: Francie se na jaře 1968 zmítala v chaosu. Začalo to studentskými bouřemi kvůli uzavření jedné fakulty. Srážky studentů s policií byly místy velmi brutální. President de Gaulle 24. května oznámil, že vláda je připravena k sociálním reformám i úpravě univerzitního studia, následně došlo mezi vládou a odbory k dohodě. 30. května president rozpustil parlament a vypsali nové volby.

5. červen: Zemřel Robert Kennedy. Amerika mu dala přezdívku Bobby, málem se stal jejích presidentem. Na cestě do Bílého domu ho však zastavil vrah – když šel Kennedy po svém projevu v losangeleském hotelu Ambassador pozdravit fanoušky do kuchyně, ozvaly se z davu výstřely. Zranily několik lidí včetně Kennedyho. Zemřel druhý den ráno ve svých 42 letech.

Říjen: V Mexiku na Olympijských hrách získala Věra Čáslavská čtyři zlaté medaile a dvě stříbrné. Další zlatou vybojovala výškařka Miloslava Rezková, střelec Jan Kůrka a skokanka do vody Milena Duchková.

5. listopad: Presidentem Spojených států amerických byl zvolen republikán Richard Nixon, jediný americký president, který na svůj úřad rezignoval. Nixon sice ukončil válku ve Vietnamu, ale jeho jméno je spojeno především s aférou Watergate – vloupáním do sídla demokratické strany.

1. prosinec: Odešel jeden z nejoblíbenějších českých filmových a divadelních herců, milovník dobrého jídla a vážné hudby, Hugo Haas.

20. prosinec: Zemřel John Steinbeck. Hovoří se o něm jako o jednom z největších spisovatelů 20. století. V roce 1962 dostal za své dílo Nobelovu cenu za literaturu.

A ještě jednu zajímavost: Ještě nějaký čas před srpnovou invazí složil skladatel Jiří Brabec hudbu pro jeden díl seriálu Píseň pro Rudolfa III. – díl se jmenoval Hrabě Monte Christo. Spolu s textařem Petrem Radou napsali přímo pro Martu Kubišovou Modlitbu postavenou na citaci J. A. Komenského „Vláda věcí tvých zpět se k tobě navrátí, lide, navrátí!“ Tento citát byl ihned pochopen jako protest proti okupaci Československa. Marta Kubišová ještě stačila píseň nahrát – pouze za doprovodu elektrických varhan – na své album Songy a balady, které vyšlo v roce 1969. O dva roky později již měla Marta Kubišová zakázáno veřejně vystupovat.

K dalšímu veřejnému provedení Modlitby se zpěvačka dostala až v listopadu 1989 na Václavském náměstí, 21 let po její premiéře.

Pro většinu z nás byl ale osudný 21. srpen. Sestry a bratři, znovu Vám všem připomínám náš vzpomínkový den: **4 října ve sportovním středisku Tägerhard ve Wetingen**. Pozvánky a program budou včas rozeslány.

Sestry a bratři, přeji Vám všem pěkné prožití nastávajícího léta, hezkou dovolenou a těším se na naše velké setkání.

Eva Svobodová, vzdělavatelka župy Švýcarské

Kalendář akcí župy Švýcarské a jednot

<i>kdy</i>	<i>kdo</i>	<i>co</i>	<i>příhláška/info</i>
01.-10.08.08	Župa	Letní tábor Bürserberg	ses. B. Jordan
09.11.08		Cvičební neděle Windisch	ses. B. Jordan
26.07.– 02.08.	Sokol Baden	Turistika Vallis	M.+ V. Günter
09.08.08		Túra Intschi	M. Günter
24.08.08		Vzpomínka na 21. srpen 1968	M. Günter
31.08.08		Túra Marbach	M. Günter
18.09.–24.09.		Kulturní výlet	V.+ M. Günter
08.10.08		Kuželky	V. Günter
06.12.08		Mikuláš	J. Schifferle
11.11.08	Sokol Basilej	Oslava Dne příměří v Cernay	
17.08.08	Sokol Lucern	Sjíždění řeky Reuss	info ses. Bachmann
06.-07.09.08		Volejbalový turnaj	info br. Jordan
06.09.08	Sokol St. Gallen	Pochod dr. M. Tyrše s grilováním	Ses. Kalivodová 071-244 69 80
19.10.08	ČOS	Sokol republiky, symposium v Praze	

Adresa župy Švýcarské: Hr. Petr Chour, Äussere Mattenstr. 27, 5036 Oberentfelden

Župa

Budoucnost Sokola je sokolské mládí

Přijďte se podívat do Bürserbergu na letní tábor župy Švýcarské. Ten se koná od prvního do desátého srpna už po mnohokrát v chatě Alpila.

Bürserberg je vzdálen jen 17 km od švýcarské hranice a leží v malebném údolí Brandnertal asi 1100 m nad mořem. Místo je ideální pro mnostrannou sportovní činnost. Vandrování, vycházky, závody, hry na louce i koupání v bazénu, to všechno přímo v okolí chaty. V Bürserbergu je skutečně krásně a každý, kdo tam byl, se rád vrací. Dávni táborníci teď jezdí se svými dětmi.

Letní tábory se v Bürserbergu konají s různými přestávkami už od roku 1980 a jsou tradičně mezinárodní. Například na posletovém táboře v roce 1986 jsme měli na závěrečném cvičení vlajky sedmi států.

Na letošní tábor přijede 46 účastníků z ČOS, ze župy Rakouské, Sokola Mnichov, Paříž a ze župy Švýcarské. To by nám ovšem Alpila nestačila. Vedoucí a někteří dospělí si postaví stany, nejstarší účastníci mají objednané dva pokoje v hotelu Burtschahof, ke kterému Alpila patří.

S Českou obcí sokolskou se už několik let vyvíjí úspěšná spolupráce, bez které bychom nebyli schopni tábor zorganizovat. Nejdříve přijeli na tábor vedoucí družstev, kteří mají každý rok připravenou zajímavou táborovou hru. Letos už po čtvrté přijedou také dvě vítězná družstva soutěže všestrannosti mladších žáků ČOS. Tábor v Rakousku je pro ně odměna za vítězství v soutěži. A výčet by byl neúplný bez českých kuchařů. Jsou to žáci nebo absolventi střední školy pro kuchaře a číšníky ve Slavkově a vaří výborně.

Sestavování družstev je také zajímavá akce. Úřední řeč je čeština, ale neovládají ji všichni. Takže v každém družstvu musí být někdo, kdo mluví česky i německy. Jen s francouzštinou jsou větší potíže. Malí Pařížané jsou odkázáni na svého vedoucího, který se domluví ve všech třech řečech a také na tlumočení maminky, nebo babičky.

Ještě vám představím celý táborový sbor, který práci na táboře věnuje svou dovolenou nebo část prázdnin. Marcel Chour, Martin Chlumský, Pavel Voráč, Vladislav Voráč – vedoucí družstev, Radim Jordan – vedoucí kuchyně, Martin Ševčík, Roman Votava – kuchaři.

Na všechny účastníky letního sokolského tábora župy Švýcarské se těší

Beatrice Jordan, župní náčelnice

Letošní Oetz

Nádherné počasí, dobrá nálada, dalo by se říci, co nám ještě chybí? Sokolové a sokolky. Bylo nás letos velmi málo, volejbalová družstva se těžko dávala dohromady, ale nakonec se přesto slátalo několik družstev, bavili se opět jak diváci, tak hrající. Hluboce smekám klobouk před sokoly, kteří běželi kolem jezera a sokolkami, které běžely poněkud zkrácenou trasu. Jak jsem již podotkla, počasí krásné, v sobotu u táboráku nám hudebníci zahráli, jen v neděli večer nás uprostřed „buřtování“ vyhnal krátký, ale pořádný déšť. Takže jsme pokračovali v zábavě v restauraci „u Platnerky“. Škoda, že nefungovala dobře komunikace, pro déšť nevyjel nahoru český autobus s musikanty, zůstal dole v Oetzu v restauraci a musikanti i zpěváci náležitě bavili i přítomné hosty. My nahoře jsme sice taky zpívali, ale s pořádnou hudbou by to bylo jistě veselejší.

V pondělí dopoledne, před odchodem k Tyršovu kameni, jsme naslouchali lidovým písním souboru Dykyta z Přerova nad Labem. Bratr Nováček, starosta župy Rakouské, pak předal pomyslnou štafetu bratru Jordánovi, starostovi župy Švýcarské, která se příští rok postará o pěkný (doufám a věřím) průběh našeho setkání v Oetzu.

V pondělí kolem poledne se většina sokolů a sokolek rozjeli do svých domovů. Pár nás zůstalo a vydali jsme se v krásném odpoledni na delší vycházku. Vedle obce Oetz směrem po proudu řeky Ache leží malá vesnička Sautens. Když jsme tak vesničkou procházeli, vzpoměla jsem si na sochaře Matyáše Brauna. Jméno Matyáš Braun známe (skoro) všichni. Ale už ne tak všichni ví, že se narodil právě tady, ve vesničce Sautens, v roce 1684. Matyáš Braun se vyučil řezbářem v některé

z malých dílen, jakých bylo v kraji pod horami mnoho. Po pobytu v Itálii přišel Matyáš Braun jako šestadvacetiletý do Čech. Mladý muž patrně netušil, že Praha a Čechy se mu stanou osudem. Jeho první prací bylo sousoší pro Karlův most, jež objednal cisterciácký ženský klášter. Sousoší je nazváno Vidění svatě Luitgardy a byl to Braunův jasný úspěch. Dosud je řazeno mezi nejkrásnější sochy na Karlově mostě. Díky prvnímu úspěchu si v krátkém čase vybudoval Matyáš Braun kamenickou dílnu, jež po dobu svého trvání netrpěla nedostatkem zakázek. Usadil se na Novém Městě pražském v domě, stojícím v dolním rohu Karlova náměstí – stojí dodnes, i když v pozměněné podobě a stále se mu říká Braunův dům. Bezesporu nejznámějším Braunovým dílem jsou sochy, jež tesal pro hraběte Šporka v Kuksu.

Matyáš Braun byl šťastně ženat s měšťanskou dívkou z Chrudimi. Pilně pracoval celý život až do posledních chvil, ale návrhy pro pokračující nemoc – tuberkulosu – realizovali tovaryši. Umřel ve svém domě na Karlově náměstí jako čtyřiapadesátiletý v roce 1738. Odešel v něm bezesporu jeden z největších sochařů českého baroka. Ač cizinec, stal se umělcem, jenž se dokonale zžil s prostředím a duchem jak Prahy, tak českého venkova. (Vyčteno z knihy Jany Volfové.)

Eva Svobodová, Sokol Solothurn

Připomínám znovu: Vzpomínkový den 40 let exilu ve spolupráci župy Švýcarské a Svazu spolků Čechů a Slováků ve Švýcarsku bude 4. října ve sportovním středisku Tägerhard ve Wettingen.

Česká obec sokolská nás zve na oslavy 90 let republiky „Sokol republice“ ve dnech 17. až 19. října do Prahy.

Ze sokolských jednot

Sokol Baden

Vzpomínka na dílo Antonína Dvořáka v Birmenstorfu za účasti Sokola Baden

6. května 2008 upořádala kulturní společnost obce Birmenstorf AG vzpomínku na život a dílo Antonína Dvořáka. Pan Ueli Ganz, iniciátor kulturního dění v Birmenstorfu, našel křivolakými cestami přes Folklor 75 kontakt se sestrou Franclovou, se mnou a požádal nás o účast a pomoc při pořádání večera. Po osobních konzultacích v oboru hudby, české kuchyně a po dohodě s vedením jednoty došlo k zajímavé kulturně-gastronomické koprodukcí Sokola Baden s kulturními kruhy obce Birmenstorf.

Pan Ganz se představil početnému a velmi zaujatému obecnstvu jako dokonalý znalec Dvořákova díla i jeho soukromého života. Svůj výklad prokládal promítanými obrazy z různých fází Dvořákova života a působivými hudebními ukázkami z přednášených děl. I na Polednici došlo, když byla řeč o Dvořákových symfonických básních. Pan Ganz přednesl německý, znamenitě přebásněný text Erbenovy balady za doprovodu Dvořákovy hudby. Za svůj pořad sklídl zasloužený potlesk domácího obecnstva i nás, přizvaných hostů.

Potom přišel ke slovu Sokol Baden. V pozadí sálu se odsunula zástěna s českou vlajkou, publiku se objevily prostřené stoly a za nimi tři ženy v národních krojích. Sestra Franclová ve slovenském přizvala sestru Čejkovou v kroji z moravskoslovenského pomezí a sestru Truncovou v kroji kyjovském, obě ze Sokola Winterthur. Domácímu publiku přecházel zrak. Nabídka na stolech a pestrost krojů soutěžily o smysly.

Když pan Ganz po nějaké době usoudil, že chuťové buňky konzumujícího obecnstva začaly pozbývat na aktivitě, silně zahřmotil a požádal mne o pár slov. Očekával jsem, že jeho oznámení zanikne v probíhající konzumaci, ale mýlil jsem se! Všichni ztichli, ztlumili pohyb čelistí a v uctivém pozoru očekávali další vývoj. A tak jsem poděkoval za pozvání naší jednoty k účasti na pořadu, který oslavoval našeho hudebního genia a ocenil jsem hluboké znalosti pana Ganze. Nezávisle na Dvořákovi jsem využil dané situace a švýcarskému publiku připoměl jaro před 40 lety, které nám, přítomným českým a slovenským hostům, vytýčilo cestu až sem, do Birmenstorfu. Vzpomenul jsem tehdejšího Pražského jara, jak naděje a sny 21. srpna vystřídala beznaděj a rezignace, jak místo očekávaného svítání se všechno pokrylo šedí, nejenom domy, ale i duše lidí a jak ty duše z velké části zůstávají i po odstranění plotů mezi státy šedé, znetvořené dvěma diktaturami, navíc opuchlé čerstvým materiálním bohatstvím. A my, Češi a Slováci tady v sále, děkujeme Švýcarům za pomoc, kterou nám tehdy před 40 lety švýcarský stát a nescíslní jednotliví Švýcaři poskytli.

Bylo patrné, že birmenstorfské shromáždění vyslechlo mou vzpomínku s porozuměním. Celý večer vyzněl jako spontánní manifestace česko-slovensko-švýcarského soužití.

Jiří Kozelka, Sokol Baden

Walking day

Chtěla bych touto cestou ještě jednou poděkovat jednotě Baden za pěknou neděli, kterou jsme prožili díky jejímu pozvání 8.6. na „nordic walking“.

Sešli jsme se za příznivého počasí ráno v 10 hod. A sestra Táňa Vlčková si nás vzala hned do parády jak správně walkingovat /ohavné slovo já vím, my říkáme tyčkovat, což není o nic lepší /. Copak o to, teorie nám byla celkem jasná, ale praxe vypadala zcela jinak, to s námi sestra Táňa asi moc spokojená nebyla, ale mohu ji ubezpečit, alespoň za nás ze Solothurnu, že jsme si vzali její výklad k srdci a snažíme se její výuku převést do praxe.

Po sportovní části jsme si při grilování a velmi dobrém koláči od sestry Míši pěkně popovídali, ale nezaspívali. Přesto, že se říká co Čech to muzikant,

tak jsme mezi námi ani jednoho nenašli. Ale nezoufejme, slíbili jsme si, že se zase sejdeme, tak to přišťe, věřím, bude i s písničkou.

Francina Formánková, Sokol Solothurn

Je totiž neděle a mám dost času...

(jak se zpívá v jedné písni z našeho mládí). Tak se daří dnes i mně. Záda mě zase jednou vyřadila z provozu a tak mi nezbývá, než ležet a polykat prášky a vzpomínat na minulou a předminulou neděli.

Abych začala tou předminulou, sestra Táňa Vlčková z Badenu se snažila nás zasvětit do tajů „nordic walking“.

Byla to velmi hezká neděle a určitě nám něco v hlavách zůstalo. Ale zvyk je železná košile a my „solothurnáci“ jsme se naučili „tyčkovat“ (to je naše označení pro „walking“...) a to už nám zůstane, ale snažíme se uplatnit aspoň něco z toho, co jsme se naučili. Po týdnu přsení to minulou neděli ráno vypadalo jakž takž a tak jsem se s Francínou a Karlem vydala na naši obvyklou trasu kolem řeky Aary – od domu k domu za hodinku 6 km, jak už máme změřeno. Měli jsme štěstí, začalo krápat až když jsme se vraceli. Ale 11. hodina to rozhodla a počasí vypadalo slibněji a v tom zavolala naše náčelnice. Odpoledne pršet nebude, vyrazíme s tyčkama do terénu. Takže nás

bylo pět, když jsme ve 14.15 svižným krokem vyrazili na jinou trasu. Sv. Petr nad námi držel ruku, nebe bylo šmolkově modré a sluníčko se na nás smálo od ucha k uchu. I začalo nám být horko a hledali jsme úlevu v cestě lesem, kde byl příjemný chládek a přitom jsme se pilně vzdalovali od domova. Po hodině chůze jsme se rozhodli se pomalu vracet domů. Máme dobrý orientační bod a to je naše řeka Aare, tam jsme šli proti a teď jsme se vraceli po proudu, zabloudit se nemůže. Také jsme se dostali nad náš další nový most, který se bude 8. srpna otevírat a bude spojovat Solothurn s dálnicí A5 na Biel. Shodli jsme se, že most je ošklivý, ba co dím, přímo ohavný a bylo další téma k hovoru.

Do výchozího místa jsme došli po dvou hodinách a dvaceti minutách, i když musím říci, že ty poslední minuty jsme už svižně nešli, ale spíš se ploužili, byli jsme úplně vyprahlí horkem. U Svobodů jsme doplnili jednak ztracenou tekutinu tak i kalorie, seděli na zápraží, vedli řeči a bylo nám dobře. V 8 hodin večer jsme se rozešli a pochvalovali si krásně užitý odpoledne. Přitom jsme dostali nápad: Solothurn je město velmi pěkné a navíc zde máme možnosti „tyčkování“ a ti lepší mohou uplatnit nabrané zkušenosti z neděle s Táňou. Stačí napsat pár e-mailů a pozvat vás všechny ostatní k nám do Solothurnu. Co myslíte, povede se to?

Jana Vodičková, Sokol Solothurn

Sokol Basilej

Volejbalový turnaj smíšených družstev v Basileji 24. 5. 2008

Letošní tradiční volejbalový turnaj naší jednoty byl provázen napětím již během příprav. Očekávaný zájem švýcarských družstev o turnaj po zavedení turnaje B v loňském roce (pro jednoty, kde se hraje volejbal rekreačně) se nesplnil. Vzhledem k tomu, že ani družstva jednot, která se pravidelně turnaje A účastnila, se tentokrát z důvodů nám známých, ale i neznámých, nepřihlásila, hrozilo odvolání turnaje kvůli nedostatku přihlášek. Po uzávěrce termínu k přihlášení byla totiž přihlášena pro turnaj 'A' dvě družstva ze Zábřehu na Moravě, Sokol Mnichov a ze švýcarských družstev kromě našeho jen Oberengstringen. Pro turnaj 'B' pouze jedno družstvo z Řičan-Radošovic a neúplné družstvo naší jednoty.

Doufali jsme v přihlášky na poslední chvíli (což bylo také praktikováno při minulých turnajích), ale marně. Nechtěli jsme ale předčasně 'házet flintu do žita'. Proto jsme začali s malou nadějí 'žhavit telefonní dráty' a přemlouvat družstva k účasti telefonicky.

Ukázalo se, že termín 24. května byl asi málo vhodný (v mnoha kantonech byl ve čtvrtek 22. 5. svátek, leckde i v pátek volno), pro některé členy započal čas dovolených, konaly se různé oslavy, svatby, maturitní srazy. Dále se právě touto dobou vyskytlo hodně úrazů, nemocí atd.

Nakonec jsem měla příslib účasti tří sester z Lucernu. Doufali jsme, že se třeba najdou ještě v jiných jednotách členové, kteří je doplní... Počet čtyř družstev pro turnaj A a tři družstev pro turnaj B jsme považovali jako minimální počet k uskutečnění turnaje. Takže malá naděje na obzoru. Místo toho přišla nečekaná rána, nebo vlastně dvě. Dva dny před turnajem se odhlásilo družstvo Oberengstringen a na náš telefonický dotaz na příjezd Sokola Mnichov (den před turnajem) oznámení, že z důvodu nedostatku

hráčů nemají v úmyslu přijet vůbec. To už bylo na pováženou. Turnaj se už nedal ani odvolat, 3 družstva z ČR (1 z Říčana a 2 ze Zábřehu na Moravě) byla již na cestě. Hrozilo fiasko. Naštěstí se hráči z Oberengstringen rozhodli přeci jen přijet.

Turnaje se tedy zúčastnilo 7 družstev, 4 v turnaji 'A' (třída silných biců), 3 v turnaji 'B' (třída středně silných biců). Všechna družstva v turnaji 'B' hrála jen ve čtyřech, 3 lucernské sestry zdatně doplnila sestra Jordánová, která se původně chtěla jen dívat.

Nakonec se turnaj docela vydařil, jak po sportovní tak i po společenské stránce. Nálada během celého turnaje byla dobrá, a po turnaji při zpívání s kytarou se také udržel 'správný tón'.

S hráči ze Zábřehu na Moravě se vytvořil velmi srdečný a přátelský vztah. To už začalo v pátek při prohlídce Basileje, kde jsem s nimi zažila hodně legrace (možná i podporou několika placatic s dobrou slivovicí, které párkrát kolovaly) a skončilo při 'prodloužené' v protiletectvém krytu. Dočkali se jen jednoho zklamání - všichni chtěli nahlédnout do fotbalového stadionu St. Jakob, což nám přes několik pokusů a prosb pochopitelně nebylo dovoleno, kvůli bezpečnostním opatřením pro nastávající mistrovství Evropy.

O to větší ale měli radost z vyhraných cen - švýcarských červených triček s bílým křížem. Okamžitě se do nich hned v tělocvičně hromadně převlékali pro vzpomínkovou fotografii. Také členové Sokola Říčany-Radošovice se po jejich nočním příjezdu, absolvovaném turnaji a nedělní prohlídce Basileje v neděli

odpoledne spokojeně vraceli domů. Domníváme se, že také členové Sokola Luzern a družstvo Oberengstringen odjíždějí z Basileje s uspokojením. Členové naší jednoty, jak hráči, tak organizátoři měli jediný cíl, totiž spokojenost hostujících družstev. A to se nám myslím podařilo.

Turnaj je tedy za námi. Chtěli bychom touto cestou všem hráčům za jejich účast poděkovat.

Ale i přes dobrý konec víří hlavami otázka, jestli to nebyl turnaj poslední, jestli takové dobrodružství budeme chtít zažít ještě jednou. Smysl turnaje, totiž udržovat styk a sdružovat členy především sokolských jednot švýcarské župy

nemohl být za těchto okolností uskutečněn. Domníváme se, že i přes potěšující zájem o turnaj družstev z ČR nemůžeme za momentálního stavu švýcarských jednot ani těmto družstvům zaručit uspokojení jak po sportovní, tak po společenské stránce.

Výsledky:

Turnaj A

1. Sokol Zábřeh na Moravě 1
2. Sokol Zábřeh na Moravě 2
3. Družstvo Oberengstringen
4. Sokol Basilej A

Turnaj B

1. Sokol Říčany – Radošovice
2. Sokol Basilej B
3. Sokol Lucern

Dana Štěpánková, Zdeněk Inneman, Sokol Basilej

Blahopřání

Koncem dubna oslavil své 70. narozeniny **bratr Jiří Jordán**, starosta župy Švýcarské.

Bratře starosto, přejeme Ti všechno nejlepší, hlavně zdraví a ať Ti vše dobře klapě v obou rodinách, jak v té vlastní, tak i sokolské.

Eva Svobodová, vzdělavatelka

Žalov

Sestra Alena Benešová, Sokol Mnichov

Nejstarší členka jednoty, JUDr. Alena Benešová roz. Ticháčková, zemřela ve věku 88 let. Narodila 6.1.1920, zemřela 15.5.08. Rozloučili jsme se s ní 20.května.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří se zamysleli nad životem sestry Dr. Aleny Benešové při její poslední cestě a rozloučení v krematoriu mnichovského 'Ostfriedhofu', nebo při bohoslužbách v kostele sv. Štěpána, nebo v tichosti při příležitosti, kterou si sami zvolili.

K našim díkům připojujeme se svolením autora nekrolog bratra Ivana Šteigera, který Vám chce přiblížit životní dráhu naší zemřelé sestry Dr. Aleny Benešové:

V nebeské tělocvičně.

K 25 letům trestu těžkého žaláře pro odbojovou protikomunistickou činnost byla před šedesáti lety odsouzena sokolka JUDr. Alena Ticháčková-Benešová.

Surové výslechy brněnské STB, sadistické metody dodnes dobře známých vyšetřovatelů, rvačka s osmi estebáky u připraveného otevřeného okna, vymyšlená výpověď o spolupráci s CIA, ani soud, s vyloučením veřejnosti, sestru Alenu nezlomily. Odvolala se, ale jako právnička tušila, že ji nečeká nic lepšího.

Sama z okna tedy nevyskočila - ale okénko ve značné výši nad vězeňským dvorem obehnané vysokou zdí a dráty, trénované horolezkyni slibovalo možnost vydat v zahraničí svědectví o zvěrstvech, které páchal komunistický režim - a opravdovou svobodu.

Pomocí přátel, po večerním sčítání vězenkyň, se improvizovaný plán odvíjel jako ve filmu. Vyšroubování žárovky, vypáčení okna, signály za zdí. Alena navázala trestanecký kabát na prádelní šňůru jako zátěž, přehodila jej přes zeď, bratr odvázal kabát a navázal horolezecké lano. Byť jí síly v tu chvíli selhaly, slanila se jako blesk a po deseti dnech ukrývání a přemísťování po stodolách na jižní Moravě, ji převedli přátelé do americké zóny Rakouska. Tam se JUDr. Benešová dovídá, že svým útekem unikla provazu.

Smrt ji dostihla až po šedesáti letech, po dlouhé nemoci na svobodě v Mnichově.

Byla to ona, kdo se svým mužem Vladimírem a bratrem Pejskarem (redaktory rádia Svobodné Evropy), obnovili mnichovský Sokol, byla jednou z hlavních sil novin Svobodného Slova, nakonec jejich vydavatelka. Napsala naše první exilové sokolské stanovy, byla to ona, kdo nás přihlásil na německých úřadech, kdo vymyslel a vyjednal s obcí i farou první návštěvu mnichovských sokolů do Tyršova Oetzu.

Mnozí z nás ji poznali už jen jako obyčejnou jednatelku a cvičenku, účastnici všech zahraničních sletů, spojenkyni Marie Provazníkové. Někteří ji neznali už vůbec, v posledních letech do cvičení nechodila, ztrácela zrak.

Ale kdysi nás učila chodit po vrcholcích Alp, hledala nám ty nejhezčí túry.

Horským špičákem, který jí nikdy nechyběl, cepínem na ledovce s nímž kdysi přešla hranice, nám jednou na Silvrettě ukázala horské růže, které nikdo z nás předtím neznal ani neviděl.

Chtělo by se nám jich hrst položit na hrob, ale zbývá nám jen, jak svrchu psáno, se jednou spolu sejít v té nebeské tělocvičně.

Sokol Mnichov

Různé

Je sice teprve začátek léta, ale přesto si dejte do kalendáře: Tělocvičná jednota „Tyrš“ Sokol Vídeň XII-XV oslavuje své 120. výročí založení ve dnech 8. a 9. listopadu. Bližší informace přijdou později.

Velmi zajímavé články najdete ve věstnicích Sokola Sydney a Sokola Melbourne (sokolovna jednoty „Národní dům“ je stálým dějištěm kulturní a společenské činnosti) pod www.sokolsydney.com a www.sokolmelbourne.com.au

Pozvánka na koncert

V neděli, 22. června, se koná koncert orchestru a sboru gymnasia z Poděbrad. Na programu jsou díla známých kompozitův klasické světské a duchovní hudby a české národní písně. Místo koncertu: Haus der Religionen, Schwarztorstrasse 102, 3007 Bern. (Vstupné dobrovolné.)

Zajímavost úplně na konec

Jednou jsem prohlížela u naší dcery knihovnu a dostala se mi do ruky knížka moc hezkých básní, německy psaných, básní, věnovaných Praze. Knížku jsem přečetla jedním dechem a pátrala jsem, proč německý básník Rainer Maria Rilke psal verše o Praze. Dočetla jsem se, že se narodil 4. prosince 1875 v Praze, kde prožil spoustu let a také v Praze maturoval jako „Privatist“. Zemřel v roce 1926 a je pochován ve Švýcarsku, v obci Raron, Kanton Wallis. Vybrala jsem jednu báseň o létě (sestry a bratři, kteří nerozumí německy, ať mi prominou).

Rainer Maria Rilke

Im Sommer

*Im Sommer trägt ein kleiner Dampfer
auf Moldauwogen uns nach Zlichov
zu jenem Kirchlein, hoch und frei.
Im blauen Nebel schwindet Smichov; -
zur Rechten Flächen braun von Ampfer,
zur Linken stolz die „Loreley“.*

*Wir legen an; und sieh, ein Alter
begrüsst uns leiernd: „Hej, Slované!“
Am Friedhofsrand dann lehnen wir.
Hoch blaut des Himmels Prachtzyane,
und unser Träumen hebt, ein Falter,
auf Sonnenflügeln sich zu ihr.*

Uzávěrka příštího čísla Župních zpráv je 20. září 2008

Redakce:

**Eva Svoboda, Eichenweg 1, CH-4528 - Zuchwil
Tel.+Fax. +41-32-685 57 84, e-mail: jiri.svoboda@sunrise.ch**